

CARTA DOMINICAL

28 DE FEBRER DE 2021

RESSÒ DE LA PARAULA

“L’avui” de Déu I

Parlant dels humanistes cristians actius, dèiem que, per a ser-ho de debò, han de fer un procés personal prolongat i que a més, d'alguna manera, participaran de la Creu de Crist. Així entrem en el camí de la Quaresma.

Visquem la Quaresma, com sempre, inserits en el camí de la vida humana concreta. En particular, visquem-la molt conscients de la gran crisi humana de la pandèmia, aquest poder, estrany, desestabilitzant, enemic de la vida humana. Ens hi ajudarà oportunament un missatge que trobem a la Carta als Hebreus.

Aquesta carta s'adreça a cristians que es veuen exposats a una prova difícil. Els temps en què se sentien generosos i decidits per al sofriment queden ja llunyans. Quan van començar a creure en Crist, visqueren moments de gran lliurament i generositat per a afrontar sofriments i persecucions (cf. *He* 10,32-39). Amb el pas del temps, aquesta disponibilitat s'havia refredat. Llavors, l'autor, els cita el salm 94(95):

“Per això, com diu l'Esperit Sant a l'Escriptura: ‘Avui, quan escolteu la seva veu, no enduriu els cors com en el temps de la rebel·lió, el dia de la prova en el desert, quan van posar-me a prova els vostres pares i em temptaren; tot i haver vist les meves obres”

Per a entendre això, convidem a fer quatre salts en el temps, com anant de crisi en crisi. L'autor del Salm 94(95) recorda la crisi del poble en ple desert, allí on Déu els havia posat, camí de la llibertat: set i fam i protesta lògica per part del poble contra Déu (Meribà = disputa i Massà = temptació). Aquesta mateixa crisi la podien viure els que pregaven amb el salm, segles més tard. Pel seu costat, l'autor de la Carta als Hebreus, segle I, identifica una crisi semblant en els seus interlocutors, quan estan temptats de queixar-se i protestar davant de persecucions i sofriments.

El quart “salt” en el temps el fem nosaltres, tot mirant la crisi que estem patint.

Crisis semblants, que plantegen els mateixos problemes, que desperten les mateixes reaccions. En definitiva, una mateixa humanitat que sofreix essencialment les mateixes crisis, davant un mateix Déu. Però la humanitat va canviant d'ànim, de voluntat, d'idees i de projectes, mentre que Déu roman: el seu nom és “el Déu fidel, en la seva paraula, en la seva promesa, en el seu ésser”. Aquest és el fonament últim del gran missatge: “escoltar AVUI la seva veu”.

Què vol dir això?

- Primer, que en Déu no hi ha temps que faci canviar o “desgastar” la seva veu. Ell continua parlant i cridant, sigui com sigui la situació que vivim.

- Segon, que Déu parla en la situació concreta, en la història, en el moment que vivim, sobretot en el moment de crisi.

- Tercer, que ell fa sentir la seva veu esperant-ne resposta.

Amb una particularitat. Déu no canvia, perquè el seu ésser és amor inescotable. Però sí que s'ha manifestat progressivament en la història. El seu “avui” ha estat un continu creixement d'amor fins a l'extrem. Diu el Salm que “haviem vist les seves obres”. Quines obres? Les seves obres d'amor. En l'Èxode l'alliberament de l'esclavitud. En temps de la Carta als Hebreus, la seva obra definitiva: el Misteri Pasqual, la vida, mort i resurrecció de Jesucrist.

Al nostre temps aquest mateix esdeveniment brilla il·luminant el gran “avui” de l'Esperit, per tal que escoltem la seva veu en plena crisi i hi sapiguem respondre.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat